

VRIJHEID

29 juni 1973

Goedenavond, vrienden.

Dat wij niet onfeilbaar zijn, zal u bekend zijn. Wij weten ook niet alles, dus denkt u zelf na. Wat de onderwerpen betreft, bent u aan de beurt om te kiezen.

Reactie: Ik heb vier onderwerpen opgekregen: zoeken naar essentie, illusie en vrijheid, aanpassingen en remmingen, these, antithese, synthese.

Over al deze punten is een these op te bouwen. Een synthese is niet gemakkelijk, maar mogelijk. Toch wil ik voorstellen om allereerst te spreken over vrijheid. Niet over de illusie.

VRIJHEID

Wanneer je zegt vrijheid, is het moeilijk dit begrip alomvattend te omschrijven. Vrijheid is in wezen het vermogen om jezelf te zijn. Ik meen wel daarmee de meest juiste definitie te geven. Indien uw onderwerp stelt: illusie van vrijheid, zo verplaatst u het begrip vrijheid naar buiten toe. U zegt: de wereld dwingt mij, zodat ik nimmer werkelijk vrij ben. Anders is het immers niet noodzakelijk over een illusie van vrijheid te praten. Laat ons dan eens zien welke vrijheid wij wel bezitten en welke vrijheden wij niet kennen. Mogelijk helpt dit ons iets verder in de richting van een juister begrip, ook voor de essentiële waarden van het leven zelf.

Ik heb de vrijheid, bij mijn incarnatie, een voertuig te aanvaarden of te verwerpen. Ik ben dus in staat, althans voor een deel bewust of niet bewust, mijn bestaan als geest in de stof te bepalen. Ik heb als mens de vrijheid om mijzelf te zijn, wanneer ik mij maar de moeite wil getroosten na te gaan wat ik werkelijk ben. Dat je dit laatste niet doet, betekent nog niet dat je de vrijheid niet hebt om jezelf te erkennen en te zijn. Want hier is het een nalatigheid. Men zou deze uit luiheid kunnen verklaren. Maar sommige vormen van luiheid zou ik toch wel onder de vrije wil willen rangschikken, want wanneer je liever lui wilt zijn dan moe, is dit jouw zaak en je eigen verkiezing. De mens is vrij in het leven positief of negatief te denken en te reageren. Wat wil zeggen dat de wijze waarop de mens de wereld ondergaat, althans voor een deel mede door hemzelf wordt bepaald. Je hebt de vrijheid je beleven in de wereld te beïnvloeden door de wijze waarop je het beschouwt en daarmee wel degelijk ook de mogelijkheid het al dan niet tragisch of vreugdig verlopen daarvan voor jezelf te bepalen.

Drie vrijheden heb ik opgesomd. Nu enkele onvrijheden. Degene die voor de mens van heden wel eens het belangrijkste kan schijnen, is de volgende: Je kunt niet doen wat je wilt en niet zijn, wat je wilt dat anderen denken, dat je bent. Wat overigens een dubbele bodem heeft, waar u maar eens over na moet denken. Je kunt als mens niet leven buiten de gemeenschap van de mensen en bent onderworpen aan de heersende regels van de gemeenschap, of je dit nu wenst of niet. Als je in de stof geboren wordt, moet je ook sterven. Je bent niet vrij je verblijf op aarde onmetelijk lang te rekken en hebt maar een beperkte vrijheid tot het beëindigen van dit leven, voor dit natuurlijk onvermijdelijk en noodzakelijk is. Je kunt wel het stoffelijke bestaan beëindigen, maar niet de gehele reeks van stoffelijke impulsen en belevingen, waaraan je gebonden was.

Dit waren enkele onvrijheden. Volgens mij wordt hieruit reeds duidelijk dat de vrijheid en onvrijheid voornamelijk voortkomen uit een tegenstelling die de mens probeert te ponen tussen zichzelf en de wereld. Ik kan zeggen: mensen, er zijn zoveel dingen die ik zou willen hebben en doen, maar ik weet, dat ik de middelen daartoe niet heb. Dan kan ik concluderen, dat ik niet vrij ben, daar God mij deze mogelijkheden niet geeft. Dat is een redenering die voor velen hout schijnt te hakken, maar die, als u het mij vraagt, niet klopt. Want mijn leven bepaalt mijn wezen, en mijn vrijheid kan nooit verder gaan dan het vermogen, dat ik zelf bezit.

Wanneer je incarneert en geen voldoende besef hebt van hetgeen je op aarde wilt gaan doen, dan is de kans dat je op een verkeerde wijze incarneert betrekkelijk groot. Je kunt zeggen dat men u dan die kennis zou moeten geven. Maar u hebt de mogelijkheid die kennis langzaam te verwerven. U kunt echter niet zonder moeite en zonder uzelf daarvoor in te spannen alle kennis verkrijgen die nodig zou zijn voor bv. een eerste klasse incarnatie. Dan moet je opmerken dat de mens in vele gevallen wegvlocht voor de werkelijkheid. Wanneer je weet dat je verkeerd doet, kijkt men bv. graag naar de zonden van anderen en zegt dan: Wat zij doen is zo verschrikkelijk, dat ik heus nog wel meeval. Maar daarmee heb je het conflict, dat in jezelf bestaat, niet uit de weg geruimd, het begrip dat je niet juist handelt, is op de achtergrond blijven bestaan en zal je remmen. Dit beperkt dus je vrijheid. Eerst wanneer je werkelijk datgene bent en datgene doet, wat je voelt te moeten zijn en te moeten doen, kun je stellen dat je in vrede met jezelf kunt leven. Maar dan komt als vanzelf ook een harmonie met de wereld tot stand. Dat is dan geen harmonie in beelden en waarden, zoals men die mogelijk vanuit een menselijk standpunt zou beredeneren. Het is een innerlijke kwestie, waardoor de wereld antwoord geeft op de innerlijke waarden van de mens, en de mens, zich bewust van zichzelf, nu ook in de wereld alles erkent, zoals het zich tot zijn wezen werkelijk verhoudt.

Een veel gehoord argument voor de onvrijheid van de mens luidt: Ik heb niet eens de vrijheid om gelukkig te zijn. Wat de vraag opwerpt, wat u dan als geluk beschouwt. Sommige mensen vinden geluk eenvoudig: een alles verkrijgen, wat je maar hebben wilt. Ik ben echter van mening dat dit het grootste ongeluk is, wat een mens maar kan overkomen. Een mens die niet meer weet wat hij nog wil hebben, wat hij wil bereiken, kent ook geen drijfveren meer, die hem tot streven brengen. Hij heeft niets meer om naar uit te zien. Dan krijg je een mens die langzaam verstikt in een spleen, die verwordt tot een zielegangreen, een langzaam afsterven van alle geestelijke impulsen en mogelijkheden.

“De wereld legt mij haar wetten op, dus ben ik niet vrij”, zo roept u misschien uit. Dat is volledig waar. Maar het is aan uzelf om uit te maken, volgens welke wetten u zult gaan leven, omdat u alleen de wetten hoeft te aanvaarden die u als juist erkent en tegen alle andere wetten de vrijheid hebt u te verzetten, mits u de consequenties van dit verzet dan eveneens beseft als gevolg van eigen streven, en niet aan anderen wijt. Bovendien zal de mens die meer bewust wordt van zichzelf ontdekken, dat je persoonlijke wetten kent, waardoor het mogelijk wordt bepaalde wetten van de wereld terzijde te stellen. Dan drukken de wetten van de wereld in ieder geval niet meer zo zwaar op je.

Ik ben niet vrij, zo zeggen de mensen, om alles rond mij te vinden en te behouden, zoals ik dit hebben wil. Ik heb een mens waarvan ik houd en die gaat dood of loopt weg. Je ziet dus wel dat ik geen mogelijkheid heb om gelukkig te zijn, dat ik hierin niet vrij ben? Indien geluk voor u iets is wat alleen kan bestaan in verband met zaken buiten uzelf, bent u daaraan inderdaad gebonden en geldt voor u het bovenstaande, daar u zich dan ongelukkig zult voelen wanneer die waarden buiten u veranderen of wegvallen. Maar is dit nu werkelijke onvrijheid, of ligt het eerder aan het feit dat u innerlijke waarden naar buiten toe hebt geprojecteerd en u hebt verbonden aan uiterlijkheden?

Laat ons proberen dit eens eenvoudig te stellen. Dit is de Orde der Verdraagzamen. Ik geef daarbij toe, dat de naam meer pretendeert dan de leden vaak waar kunnen maken. Maar wij willen in ieder geval proberen verdraagzaam te zijn. U kunt hier komen, u kunt weg blijven. Wanneer u komt en luistert, dan vinden wij dit prettig. Wanneer u blijft komen, zo vinden wij dit nog aangenaam. Maar wanneer u nu zegt: ik zit nu al zoveel jaren bij die groep ik kan dat eigenlijk niet meer loslaten, voelen wij dit minder aangenaam aan, want dan maakt u naar onze mening een fout. Je kunt dit immers wel degelijk loslaten. Wanneer het voor u geen werkelijke betekenis en waarde meer heeft, moet u rustig zoeken naar iets, wat voor u wel inhoud en waarde heeft. Het is een van de principes in onze groep. Maar dan moet dit elders ook gelden. Wanneer u tot een kerk behoort en u daarin innerlijk gelukkig voelt, moet u lid van die kerk blijven. Dan gaat het er niet eens om, of zij werkelijk waarheid verkondigt of niet, maar om de vraag of u daarin innerlijke vrede vinden kunt.

Zolang u deze vindt in een kerk of groep moet u zich dan ook maar houden aan de regels daarvan. Maar op het ogenblik dat u niet meer kunt geloven en toch bij een groep blijft, bijvoorbeeld uit angst voor de verdoemenis, die de afgedoolde wacht, klopt er iets niet. Die angst is een onjuist begrip en maakt u duidelijk dat u zich in uw eigen wezen en besef niet zeker voelt. Zoek dan eerst maar eens naar uw innerlijke waarden, vindt dan eerst maar eens een innerlijke zekerheid. Daarmee zult u dan ook beseffen, welke houding u tegenover een kerk of groep aan moet nemen.

Vele mensen redeneren: Ik ben niet vrij, want de andere mensen vallen mij voortdurend lastig en maken het mij zo onmogelijk te zijn wat ik werkelijk wil zijn. Er is inderdaad zeer veel bemoeizucht in de wereld. Maar zou die ook niet een beetje voortkomen uit het feit dat degenen die het hardst om vrijheid schreeuwen, gelijktijdig het hardst bezig zijn alle anderen te dwingen? Jonge mensen roepen bv. steeds weer om vrijheid, maar zij willen dan wel even anderen dwingen om alles te aanvaarden, wat zij toevallig juist en goed vinden. Er zijn mensen die stellen: op deze wijze vind ik mijn leven geestelijk, maatschappelijk het best geordend. Dat is hun eigen zaak. Maar waarom moeten zij dan van anderen eisen, dat die dit als enig juist aanvaarden en bovendien de kosten daarvoor dragen? Dat is toch geen kwestie voor de anderen, maar voor degenen die een dergelijk inzicht hebben?

Oppositiegroepen hebben de neiging zich zo op te stellen en dan te beweren dat zij strijden voor vrijheid. Maar wat zij willen, is in wezen hetzelfde als een betuttelende regering u oplegt. Indien een regering zegt: wij vinden roken, drinken, autorijden voor u te gevaarlijk en daarom gaan wij u dit verbieden of extra duur en lastig maken, zo is die regering volgens mij even verkeerd als de groepen die deze vrijheden wel wensen te behouden, maar daarvoor de mensen weer op een ander punt hun recht tot zelf beslissen willen ontnemen. Een mens dient volgens mij in een goede maatschappij vrij te zijn, om de risico's te nemen die hij wenst en moet ook de gevolgen daarvan zelf kunnen dragen. U zit in een maatschappij waarin iedereen, iedereen pleegt te betuttelen? Goed, dan kunt u al meer vrijheid scheppen door anderen niet te betuttelen en te leven zoals u dit juist acht. Zoek in eigen wezen naar hetgeen waarde voor u heeft. Vindt de essentie van eigen persoonlijkheid, dan hoeft u zich van de rest niets meer aan te trekken.

Vrijheid is, zodra je van binnenaf begint, een werkelijkheid die je ook naar buiten toe waar kunt gaan maken. Vrijheid is en blijft echter een illusie, wanneer je blijft eisen dat elke mens in de wereld zonder meer krijgt en kan doen, wat hij prettig of juist acht. Er zijn bijvoorbeeld mensen die het recht willen hebben net zo hard door het verkeer heen te razen, als zij prettig vinden, tot zij zichzelf te pletter rijden en anderen daarbij. Maar dat is geen werkelijke vrijheid meer. Vrijheid is wel degelijk ook gelegen in het vermogen bepaalde regels en wetten, die men in zich als goed erkent, te aanvaarden, ook al zijn deze regels voor het ik niet altijd even prettig. In je begrip van innerlijk menszijn zul je verder beseffen dat je regels moet aanvaarden die je innerlijk zijn en wezen niet schaden en mogelijk voor anderen wezenlijk van belang kunnen zijn. Alles is in de mensheid uiteindelijk gebaseerd op samenwerking, op harmonie met mens en kosmos. Op het ogenblik dat je eigen vrijheid opeist ten koste van anderen, krijg je een disharmonie.

Disharmonie betekent voor eenieder die nog niet de hoogste innerlijke kennis bereikt heeft: tegenstellingen, een onvermogen tot het juist nemen van beslissingen volgens eigen wezen en aard. De mens moet disharmonie dus vermijden. Maar ben je daarom dan minder vrij? Ik dacht dat het gehele probleem kort kan worden samengevat, indien wij dit als volgt formuleren: Elk mens is vrij om te doen en te laten wat hij wil, wanneer hij maar bereid is de prijs daarvoor te betalen. Elk mens kan wezenlijke vrijheid in zichzelf vinden, wanneer hij erkent wat hij werkelijk is, wat hij werkelijk verlangt en wil, om daarna alles te doen om deze zaken voor zich waar te maken, zich daarbij houdende aan de regels die hem niet daarbij storen, ook wanneer deze regels voor hemzelf van weinig of geen belang zijn.

Wat meer moet ik hierover zeggen? U bent vrije mensen en het staat u dan ook vrij hier uw commentaren te geven.

Vraag: Heeft vrijheid dan te maken met onthechting van uiterlijkheden?

Antwoord: Dit lijkt mij een verkeerd beeld. Indien wij stellen dat vrijheid alles of veel te maken heeft met onthechting, zo suggereren wij, dat je alleen vrij kunt zijn, wanneer je onthecht bent. Dit nu is niet waar. Je kent vrijheid op het ogenblik dat je jezelf beseft voor wat je bent en tracht dit waar te maken. Er is hier sprake van een erkenning van eigen wezen en eigenschappen en dus van een doelgericht leven en streven. Dat kan volgens mij evengoed te maken hebben met zuiver materiële zaken.

Een andere kwestie is het volgende: een onthecht mens staat minder onder druk van uiterlijkheden en maatschappij en zal in vele gevallen gemakkelijker zichzelf waar kunnen maken. Onthechting vereenvoudigt het vinden van vrijheid dus wel, maar is niet daarmee identiek, zoals de vraag in wezen suggereert.

Is iedereen tevreden? Laat ons dan maar eens gaan zien welk onderwerp als volgende op het programma staat.

AANPASSINGEN EN REMMINGEN

Wanneer honderd mensen in een betrekkelijk kleine ruimte bijeen zijn, zeg bv. een theater, zo moeten wij ons enigszins aan elkander aanpassen. Wanneer eenieder zich zou gaan gedragen, zoals men dit zelf het beste vindt, zo zou geen van allen enig genoegen kunnen vinden in dit gezamenlijk verblijven. Wij moeten ons dus wel degelijk aanpassen aan de mogelijkheden, wij moeten ons aanpassen aan de gemeenschap. Aan de andere kant zijn er vele dingen die wij niet doen of niet kunnen doen, ofschoon dit niet op het ogenblik door de gemeenschap onmogelijk wordt gemaakt, of voor die gemeenschap hinderlijk is. Hier hebben wij dan te maken met wat men wel remmingen noemt.

Een ding wil ik vooropstellen: Er zijn mensen die beweren dat remmingen uit den boze zijn en dus eisen dat men alle remmen los zal gooien. Ik meen dat zij dwazen zijn. Hun remming lijkt mij te zijn, dat zij de noodzaak zichzelf zo nu en dan wat af te remmen, niet in kunnen zien. Eigen actie, begeerten enz. afremmen dient echter iets te zijn, wat de mens zelf, bewust en overwogen doet. Je hoeft je als mens heus niet altijd maar te laten gaan. Integendeel. Maar bepaal dan zelf waar je je bedwingen zult, dan weet je tenminste ook waarom je het doet. Men zou zich als bewuste mensen echter niet mogen laten terughouden door suggesties van anderen, of vroegere ervaringen van handelingen, die men innerlijk goed en noodzakelijk acht. Toch is dit laatste de toestand, waarin de meeste mensen op deze wereld steeds weer verkeren.

Er zijn heel veel dingen die u heus wel eens zou willen doen. Soms zijn er echter ook vele redenen om daaraan niet toe te geven. Indien u zich echter alleen maar onthoudt van dingen die u prettig of nodig acht op grond van andere erkende mogelijkheden en waarden, dan handelt u geheel beheerst. Dan wordt u door eigen leven, ervaren en omstandigheden wel geremd, maar is er geen sprake van een remming in uzelf.

Laat mij een voorbeeld geven: Geremd, maar niet door remmingen behept is een heer - die denkende over eigen aansprakelijkheden en gezin, situatie - de hooggehakte verleiding aan zich voorbij laat gaan en het woord plus de gedachten, die in hem opwellen, onderdrukt, dankzij het in hem levende besef: het is beter dit niet te doen.

Iemand met een remming is iemand die gehoord heeft dat vrouwen altijd werktuigen van de duivel zijn - er zijn zelfs nu nog groepen die deze mening zijn toegedaan. Deze mens heeft geen enkele verplichting, geen enkele reden buiten deze angst om kennis te maken met de hooggehakte verleiding. Maar hij durft niet, kan niet. Hij beseft het mogelijk zelf niet, maar in feite is hij bang dat de duivel in het spel zal komen, dat dominee hem verwijten zal maken enz. enz. Daar dit geen innerlijke en doorslaande redenen zijn, spreek ik hier wel over remmingen.

Er zijn mensen, die bepaalde taken eenvoudig niet aankunnen, omdat er iets in hen is dat zegt, dat zij deze niet aan kunnen. En dan gaat het werkelijk niet. Er zijn mensen die zich onbekwaamheid aanpraten, die zij in wezen niet bezitten. Ook dan hebben wij te maken met remmingen die men niet beheersen kan. Spanningen kunnen eveneens in remmingen resulteren. Iemand die examen moet doen, zal dit onder grote spanning doen. Hij zal zich sterk aan moeten passen aan eisen die anderen stellen aan zijn gedrag en kunnen, terwijl hij voor zich de rust zal moeten vinden om dan zo goed mogelijk te reageren en voor de rest onverschillig te zijn. Onder deze condities kan men gemakkelijker slagen. Er kan iemand komen die meer parate kennis bezit dan anderen, maar zich opgejaagd voelt door de condities, of het gevoel heeft het niet te kunnen halen - gebrek aan zelfvertrouwen dus. Deze persoon kent remmingen t.a.v. zijn examenmaterie, kan deze niet nuchter benaderen. Zijn kans van slagen is aanmerkelijk kleiner dan voor iemand die minder kennis, maar voldoende innerlijke rust op kan brengen.

Ook t.a.v. onze wereld en de goddelijke wereld bestaan er in uw wereld nogal wat remmingen. Sommige mensen kunnen bv. het begrip God niet goed aan en willen daarover dan ook niet veel horen. In vele gevallen zijn deze kinderen in hun jeugd overspoeld door dreigingen met een God, die gelijktijdig rechter, beul en goedertierende oom is, waarop je niet kunt rekenen. Dergelijke mensen kunnen niet reageren op begrippen als God en de geest. Zij zijn innerlijk bang en kunnen zich niet overgeven, zo min als zij veel vertrouwen kunnen hebben in lichtende krachten en werelden. Zo zijn er vele mensen die medium zouden kunnen zijn en zo goede zaken zouden kunnen brengen aan de mensen, belangrijke waarnemingen en boodschappen zouden kunnen beleven, wanneer zij maar niet zo bang waren om bv. voor gek te staan. Anderen worden teruggehouden van besef en waarnemingen door de angst het besef van eigen persoonlijkheid te verliezen. Nu bergt mediumschap natuurlijk gevaren, maar wanneer men zelf bewust werkt met zijn krachten en de geest, zijn dezen toch niet bepaald veelvuldig. Deze angsten worden wel onderdrukt. Soms beseft men deze gevoelens maar ten dele en zal men proberen toch tot een vorm van mediumschap of bewustzijn van hogere werelden te komen. Maar steeds weer, wanneer het doel bijna bereikt is, blijkt men dan af te knappen.

Aan de andere kant is het wel zeker dat men - wanneer men met ons of onze werelden te maken krijgt - zich zal moeten aanpassen. Contacten tussen mens en geest zijn steeds weer een soort compromis. Er zijn vele mensen die van de geest niets meer of minder verwachten dan vele vrome woorden. Er zijn geesten die zich aan deze behoefte aanpassen en dergelijke leringen op zalvende toon plegen te brengen. Ik beweer niet dat zij daarmee slecht werk doen, want er worden zo wel degelijk vele waardevolle gegevens verstrekt aan de mensen. Ook wij passen ons zover mogelijk aan. Maar wij menen dat voor een juist contact met de mensen een zekere mate van redelijkheid noodzakelijk is en dat zelfs mystiek niet een ontvluchten van een bestaande werkelijkheid mag inhouden, maar eerder een vinden van een nieuwe, meeromvattende werkelijkheid dient te zijn, die de oude werkelijkheid mede blijft omvatten.

Nu komt u hier en luistert. U kunt verwerpen of aanvaarden, maar u zult zich, wanneer u werkelijk luisteren wilt, moeten aanpassen aan onze wijze van betogen en manier van lering geven, terwijl u mede zich zult moeten onderwerpen aan het feit dat wij steeds grote nadruk leggen op iets wat volgens ons werkelijk belangrijk is - ook al zijn de mensen het daarmee mogelijk niet bepaald eens. Past u zich echter aan ons aan, dan zult u ontdekken dat deze aanpassing wel degelijk op wederkerigheid berust, zodat u in deze mogelijk van de door u geprefereerde sfeer voor lering en contact afwijkende spanningen toch veel verwerft, wat voor u belangrijk is.

Er zijn mensen die menen dat alles wat niet kerkelijk goedgekeurd is, of niet vast binnen hun eigen systeem van denken en geloven ligt, demonisch moet zijn. Dergelijke mensen zijn volgens ons geremd. De remmingen maken het deze mensen onmogelijk de essentie van hetgeen gebracht wordt te begrijpen, zodat van hun standpunt uit hun verwerping redelijk en terecht plaats vindt, maar toch te wijten is aan eigen doofheid. Een mooi voorbeeld van deze noodzaak tot aanpassing is onze vriend Henri. Deze is zo een beetje de toetssteen van de Orde geworden - raar maar waar.

Want hij brengt u zeer veel wijsheid, maar doet het op een wijze waarbij je het er zelf uit moet halen. In de tweede plaats formuleert hij zo scherp, dat men zich door zijn opmerkingen geraakt voelt, afwijst en stelt: dit is oneerbiedig of cynisch. Toch is het dan zo niet bedoeld. Wanneer je je bij hem aan kunt passen, blijkt dat hij een enorme inhoud te geven heeft. Kun je dit niet, ben je geremd, dan erger je je alleen maar aan hem in de tijd die je overhoudt tussen twee lachbuien, die je niet kunt onderdrukken.

Ik ging nu uit van onze contacten, zoals dezen hier tot uiting komen. Laat ons dan eens zien naar contacten met hogere krachten: Er zijn heel hoge geesten die een mens trachten te benaderen en hem mogelijk zelfs in zouden willen wijden. Maar de mens heeft het gevoel dat dit goddelijk is, of dat hier een engel spreekt, zodat hij niet zelf mag denken en reageren, maar in alle nederigheid dient neer te knielen en af te wachten. Zo is het niet meer mogelijk op een zekere basis van gelijkheid, hoewel niet van gelijkwaardigheid, te ontvangen en eventueel denkbeelden en vragen uit te wisselen. Daarom is het noodzakelijk je aan te passen. Wanneer je contact krijgt met een hogere lichtende geest, moet je wel degelijk beseffen dat jij het zover nog niet hebt gebracht. Maar sta rechtop, probeer te zien en te begrijpen, durf te vragen: Wat heb je mij te zeggen? Dan is er een contact en zijn de resultaten beter. Maar ja, de mensen hebben er een soort systeem van gemaakt: Wees nederig tegenover God, aanvaard alles wat het leven je te dragen geeft. God beproeft je hier en beloont u later. Moet je dan maar alles aanvaarden in de hoop dat het later iets op zal leveren? God is, wat dat betreft, rechtvaardiger en maakt van het leven geen loterij. In dat opzicht is Hij redelijker dan vele van zijn pseudo-vertegenwoordigers.

Wanneer ik tot God ga, zeg ik eenvoudig: God, hier sta ik. Ik weet dat u de oneindigheid bent en ik ben maar een heel klein stukje tijd. Maar hier sta ik, hoor mij. Spreek tot mij. Het wonderlijke is dat deze houding inderdaad werkt en dat je juist door deze oprechte benadering vaak de meest fantastische mystieke belevingen door kunt maken, erkenningen kunt opdoen, die je zeker niet bereikt wanneer je in een grote nederigheid - die vaak ook nog een schijn-nederigheid is - neer gaat liggen en verwacht dat God het alles wel doet. Hier zal menig mens niet op reageren, omdat hij geremd is. Zijn beeld van eerbied is in wezen een remming voor een werkelijk en oprecht contact met de hoogste krachten. Maar de mens die de moed heeft tot God te zeggen: Ik aanbid u en erken uw meerderheid, ik erken uw grootheid, maar hier sta ik, geef mij uw kracht, zeg mij wat ik moet doen, en dergelijke, heeft resultaten. Daarom is het overwinnen van deze geremdheid t.a.v. het Hoogste noodzakelijk en nuttig. Denk aan God als een werkelijke vader, tegen wie je alles kunt zeggen en waarop je je heus wel mag beroepen, wanneer je maar eerlijk en oprecht bent. Wat niets meer of minder inhoudt dan het feit dat je je aan dient te passen aan je eigen mogelijkheid tot ontvangen van contacten en daarbij je remmingen tegenover hogere machten dient te overwinnen.

Aanpassing is dus eveneens belangrijk. In contacten met mens en geest dien je je aan te passen aan de mogelijkheden van de ander, zover je kunt. Dan eerst is contact mogelijk. Indien een klopgeest zich meldt, probeer dan een systeem van kloppen te gebruiken voor communicatie, maar vraag niet dat ter bevestiging een dergelijke geest dan ook nog even het licht aan en uit laat gaan of zo iets. In het contact met mensen, maar ook met geesten, speelt aanpassing en overwinning van remmingen een grote rol. Ik heb overigens vaak remmingen t.a.v. ons en onze wereld aangetroffen bij mensen die menen wetenschappelijk te denken. Deze mensen hebben kennelijk zozeer geleerd te denken in termen van formules en bewezen feiten - zogenaamd, want later blijken de meeste bewezen feiten toch weer fout geïnterpreteerd te zijn - dat zij niet tot een innerlijk aanvaarden kunnen komen van waarden die zich niet voegen in hun systeem van denken. Deze mensen willen desnoods uiterlijk God of de geest nog wel aanvaarden om zo "eenvoudiger mensen niet op verkeerde gedachten te brengen", maar zijn zelf niet in staat de innerlijke werkingen te aanvaarden. Overigens zijn hun redeneringen soms wel wat komisch. Ik heb meegemaakt dat een wetenschapsman tot mij sprak: Broeder, u maakt vergissingen, en wanneer u vergissingen kunt maken, bent u geen geest. Waarbij hij zijn aangeleerd beeld van God kennelijk op mij probeerde te projecteren, zonder te beseffen dat ik een geest ben, niet Godzelf, en dat ik ook geen enkele pretentie in die richting heb.

Overigens besef ik de noodzaak voor deze mens wel om op de een of andere wijze de mogelijkheid van een geest, die bepaalde dingen beweerde, op zij te zetten. Hij kon deze door mij gestelde gegevens niet zonder meer verwerpen, tenzij hij mij als geest eerst verwierp en zo tegemoetkwam aan zijn behoefte eigen meerwaardigheid te handhaven.

Ik zou meerdere voorbeelden kunnen geven. Opvallend is dat een andere wetenschapsmens, die wel van eigen kunnen overtuigd is, het occulte voorlopig aanvaardde en door eigen experimenten de inhoud daarvan voor zich en anderen probeert aan te tonen. Deze mens was niet geremd door de behoefte zijn eigen denkwijzen aan alle anderen op te leggen en zo de eigen meerwaardigheid te benadrukken. Deze mens krijgt hierdoor zeer waarschijnlijk binnenkort ook meer wetenschappelijk een bewijs voor het bestaan van krachten in de geest. Dit terwijl vele andere geleerden beweren dat het brengen van een dergelijk bewijs onmogelijk is, maar niet beseffen dat zij door hun eigen instelling en remmingen het brengen van een dergelijk bewijs op een voor hen persoonlijk duidelijke en bevredigende wijze onmogelijk maken.

Nog enkele punten, waarmee u mogelijk in eigen leven iets kunt doen:

Wanneer u iets verwerpt, zonder dat daarvoor een duidelijke en feitelijke reden aanwezig is - dus geen ideële redenen of geloofsredenen - erken dat u waarschijnlijk geremd bent in dit opzicht en vraag u af, waar uw remmingen op dit gebied vandaan kunnen komen. U zult hierdoor een beter begrip voor uzelf verwerven en mogelijk bepaalde remmingen ook deels op kunnen heffen.

Indien u zich aan wilt passen, dient u te onthouden: Aanpassing aan de ander, of het andere, op eenzijdige basis - van u uit dus - is alleen belangrijk wanneer de ander of het andere een essentieel deel van het bestaan vormt. Zelfs dan dient men zich af te vragen waarom dit laatste het geval is. Is dit niet het geval, pas u dan niet eenzijdig aan de ander of het andere aan, omdat dit gemakkelijker of prettiger is, maar probeer een wederkerige aanpassing te bereiken. Onthoud dat aanpassing op basis van wederkerigheid de enige mogelijkheid is in het leven, om een werkelijke en doelmatige samenwerking te bereiken.

Ik wil u er verder op wijzen dat alle maatstaven en alle waarden voortdurend veranderen. Dit geldt zelfs voor vele zaken die op het ogenblik als kerkelijk of wetenschappelijk dogma gelden. Pas u daarom steeds weer aan aan een veranderende wereld. Wat vandaag juist is, kan morgen onjuist zijn en omgekeerd, zowel in uw eigen leven als in de wereld en zelfs het geloof. Klamp u nooit vast aan een zekerheid die in wezen niet bestaat. Door dit laatste te vermijden zult u in uw leven steeds weer nieuwe ervaringen opdoen, wat uw bewustwording bevordert en u steeds meer van de remmingen doet verliezen, die u beletten de werkelijkheid te zien en te beleven.

Hebt u commentaar? Bent u het er allemaal zonder meer mee eens? Dan hebt u ofwel mij niet geheel begrepen, dan wel nog niet diep genoeg in uzelf geschouwd. Want het merendeel van de aanwezigen is op de een of andere wijze geremd. Ik geloof niet dat er velen zijn die deze remmingen reeds beheersen en zo bewuster kunnen reageren. U wordt nog te vaak beheerst door z.g. waarheden die u zijn ingetriggerd en door ervaringen die u nog niet hebt verwerkt.

Wat uw aanpassing betreft: Velen onder u zijn bereid zich aan te passen bij anderen, maar in deze aanpassing wordt maar al te vaak vergeten dat je je niet mag aanpassen aan de voorstelling die jij van de ander hebt, maar aan de werkelijke behoeften en noodzaken die in de ander t.a.v. jezelf bestaan. Het lijkt mij de moeite waard ook dit eens te overwegen.

Dan kunnen wij nu overgaan tot een derde - en naar ik hoop voor mij laatste - onderwerp.

THESE, ANTI-THESE EN SYNTHESE

Wanneer ik een stelling poneer, is het altijd mogelijk een tegenovergestelde stelling eveneens te poneren. Het wonderlijke is hierbij bv., dat je het bestaan van God met dezelfde argumenten als these kunt stellen of in antithese kunt ontkennen.

Wanneer ik zeg: De natuur, het bestaan van de aarde, het bestaan van de kosmos en de wetten daarin, zijn het bewijs voor de aanwezigheid van God, zo zal een ander als antithese kunnen stellen: Juist het feit dat alles volgens wetten functioneert en dus een eigen bestaan blijkt te voeren, doet de noodzaak van een denkende God aan het begin wegvallen. De wetten kunnen immers eigenschappen zijn van de materie, wij beleven hen althans als zodanig en daardoor is het geheel van de schepping verklaard, inclusief toevallige ontwikkelingen als het leven en de mens. Wat m.i. een mooi voorbeeld is van een these en een antithese naast elkaar. Wanneer iemand zegt: de geest kan ons veel mededelen, zal een ander onmiddellijk stellen: wanneer een geest werkelijk zo hoog is, wat kan deze ons dan nog mededelen, en wanneer de geest niet zo hoog is en met ons in contact kan komen, is het de vraag of hij ons iets van belang mee kan delen.

Je kunt alles in tegenstellingen bezien. These en antithese zijn niet alleen bij stellingen waar, maar blijken het bewustzijn in het gehele leven te beïnvloeden. These zowel als antithese zijn ergens waar, omdat beiden in hun argumenten gemeenlijk juist zijn en alleen de conclusies tegengesteld zijn. Maar deze conclusies met hun verschillen komen niet voort uit de werkelijkheid zonder meer, maar zijn een gevolg van onze eigen benadering van het leven en alle feiten daarin. Je zou zelfs kunnen zeggen dat voor de mens licht en duister these en antithese zijn. In dit geval lijkt de antithese een negatief te zijn, een ontkenning van het licht a.h.w. Maar het duister in zich draagt ook kracht, al is dit een andere vorm - voor ons - van energie en bestaan, dan wij in het licht erkennen. Het duister draagt in zichzelf wel degelijk bestaansenergie en heeft een eigen waarde. Wij moeten dus wel erg voorzichtig zijn met these en antithese. Wij zouden m.i. beter kunnen zeggen: Wanneer wij een these stellen en alle thesen die daar tegenover gesteld kunnen worden, eveneens beschouwen, omvatten wij daarmee een gebied waarin wij iets van de werkelijkheid kunnen vinden.

Het is gemakkelijk genoeg om uit te gaan van één bepaald systeem en al het andere te verwerpen. Maar daarmee beperken wij ons zeer sterk tot een enkel punt van beleving, een enkele mogelijkheid tot ervaren. Op het ogenblik dat wij bereid zijn schijnbaar strijdige thesen te beschouwen, zullen wij zien dat zij tezamen een gemeenschappelijke waarde bezitten. Het is dan deze gemeenschappelijke waarde, waardoor alle mogelijkheden, alle ervaringen voor ons toegankelijk zullen worden. Ik meen dat het ook emotioneel beter is steeds tussen de uiterste waarden in te staan en vanuit deze waarden te leven, dan ons op een uiterste te baseren, dat rede en beleving beiden schaadt.

Enige tijd sprak iemand spottend: God schiep de man en stelde zo zijn these van een ook stoffelijk mogelijke volmaaktheid. De duivel schiep toen de vrouw als antithese. Toen beiden tezamen kwamen, bleek eeuwigheid de synthese van het leven. Dat de vrouw hier een kwade aanduiding krijgt, moet u mij maar niet te zeer kwalijk nemen. De emancipatie van de vrouw is nog niet zo heel lang aan de gang. Bovendien: in haar emancipatie is de vrouw de laatste tijd zo hier en daar zelfs zo ver gegaan, dat zij haar eigen waarden ontkennde. Een vrouw die dit doet, is in eigen ogen dus eigenlijk geen echte vrouw meer. Doorgevoerd zou dit betekenen dat zij wel de lasten van het vrouw-zijn zou moeten dragen, zonder echter de lusten daarvan waarlijk te genieten. Dit zij u tot troost, dames. Bovendien moet u het volgende eens bedenken: menige vrouw die nu een zakenrijk beheert, heeft minder invloed dan een dame die vroeger in staat bleek een vorst tijdelijk te regeren....

Waarmee wij weer een these en antithese hebben: De these, dat de vrouw gelijkwaardig is aan de man kunnen wij aanvaarden. Maar laten wij dan ook de antithese eveneens aanvaarden die stelt dat de vrouw dermate van de man verschilt, dat haar relatie tot de man door dit verschil zal worden bepaald en niet door het feit dat er mogelijk een essentiële gelijkwaardigheid aanwezig is.

Het is het verschil, dat steeds weer de verhoudingen bepaalt en niet de overeenkomst, hoezeer men soms tracht dit tweede waar te maken. En zoals dit een feit is in de verhoudingen tussen de seksen, zo lijkt mij dit overal te gelden.

Tegenstellingen zijn belangrijker dan overeenkomsten, want in de tegenstelling van bv. ervaringen, verkrijgen wij eerst begrip voor onze mogelijkheden. Daarom is het goed dat er zeer orthodoxe mensen en buitengewoon progressieve mensen zijn. Zij vormen these en antithese. Waar de orthodoxie uitroept, dat dit de enig ware weg is, tracht de progressiviteit te bewijzen dat die instelling helemaal verkeerd is. Wanneer beiden wat water in de wijn doen, komt men tot een verbetering van de orthodoxie, ofschoon het resultaat nog ver zal afwijken van hetgeen progressieven als wenselijk en mogelijk beschouwen. Waarbij zij over het hoofd zien dat hun absolute standpunten evenmin te verwezenlijken zijn als de vaste en z.g. onaantastbare stellingen van de orthodoxie.

Ik meen, dat begrip voor het steeds bestaan van these en antithese, de tweeledigheid van elke beschouwing en elke benadering van het zijn ons zou kunnen helpen om het gebied van het leven goed te zien. Er bestaat een symbolische voorstelling, welke gebaseerd is op de zespuntige ster. Men zegt dan: Hierboven heb ik de driehoek van het geestelijk leven, hier beneden ligt de driehoek van het stoffelijke. Daar, waar beide driehoeken deels samenvallen, ontstaat het bewuste of werkelijke stoffelijke leven. Het stoffelijke leven van de mens wordt niet alleen door zuiver stoffelijke factoren bepaald, maar evenmin kan het zuiver geestelijke factoren bevatten. Op het ogenblik echter, dat stoffelijke en geestelijke levenswaarden een gebied vinden, waarin zij beiden en wederkerig werkzaam kunnen zijn, ontstaat de mens en kan deze mens zelfs in menselijke vorm de volmaaktheid leren benaderen. Wat overigens maar een citaat is. Hierin hanteert men stof en geest als aanvullende waarden, dus is er sprake van synthese: een product waarin beiden tegenwoordig zijn en wat toch niet zonder een van beide waarden zou kunnen bestaan.

Voor ons denken is dit belangrijk. Wanneer wij alleen uit willen gaan van de materie, zo zal het moeilijk zijn voor jezelf het bestaan en werken van de geest aanvaardbaar te maken. Ga je daarentegen voornamelijk of zelfs geheel uit van de geest, dan wordt het moeilijk de realiteit van de materie te aanvaarden en haar belangrijkheid voor eigen wezen te beseffen. De mens, die van de geest uitgaat, stelt al snel: Alleen wat uit de geest komt is echt. Alles wat materie brengt, is begoocheling, Maya. Wie van de materie uitgaat stelt weer: hier zijn vaste wetten en normen. Wanneer ik mij stoot, krijg ik een buil. Is dat dan niet het bewijs dat de stof de werkelijkheid is terwijl alle geestelijk gedaas daaraan niets verandert en mij dus ook niet verder kan helpen.

Zeg je echter: mijn geestelijke houding bepaalt de wijze waarop ik een stoffelijke werkelijkheid beleef, maar deze realiteit bestaat op zichzelf, zo kom ik tot een erkennen van een geestelijk leven en ervaren in een stoffelijke werkelijkheid, die nu niet ontkend wordt. Hierdoor ontstaat een toename van geestelijk besef bij een ontwikkeling van geestelijke impulsen en beelden die niet identiek zijn met de stoffelijke werkelijkheid, maar hier eerder een interpretatie van betekenen. Op deze wijze kom je wel degelijk tot een vergroting van werkelijkheidsbeleving en zin. De werkelijkheid is niet gelegen in de stoffelijke feiten zonder meer of in een geestelijke waarheid alleen. De werkelijkheid ontstaat op het punt waar deze gebieden elkaar ontmoeten en, met behoud van hun eigen waarden en waarheid, toch een nieuwe beleving en een nieuw besef tot stand brengen.

Iemand heeft eens gezegd: God is licht, de duivel is duister. Een van mijn collega's haakte daarop in door te zeggen: Dan zijn God en duivel keerzijden van dezelfde medaille. Maar de werkelijkheid van de medaille ligt niet in beeldenaar en avers, maar in het metaal waaruit zij is geslagen. Breng licht en duister tezamen en je vindt God. Maar stel God als alleen licht en het kwade als alleen duister en je hebt een tegenstelling, waarin je leeft, maar die je in alle beleving geen openbaring van de goddelijke werkelijkheid kan geven.

Mogelijk is dit niet geheel in de geest van degene die dit onderwerp aan de orde stelde. Aan de andere kant komen wij hier tot een erkenning die zowel filosofisch als praktisch van belang is. Op het ogenblik dat u alleen uitgaat van uw denkbeelden, en van de wereld alleen wilt aanvaarden wat met uw denkbeelden strookt, zult u steeds weer in moeilijkheden komen. U zult niet meer de waarheid vinden en zult steeds weer een lotsgebondenheid ondergaan, omdat u alle niet passende werkingen gaat beschouwen als een noodlot waaraan u zich niet kunt onttrekken. Indien het alleen om de stoffelijke feiten gaat, zult u steeds weer onbevredigd blijven, omdat datgene wat u zoekt, daarin lang niet altijd aanwezig is. Zoekt u het in geestelijke waarden, dan is het gevaar groot dat u aan een geestelijke werkelijkheid voorbijgaat, omdat deze volgens u niet zou kunnen of mogen bestaan.

Ga als mens eens uit van de mogelijkheden van de stof, zo mogelijk van ogenblik tot ogenblik, en laat daarin uw geestelijke honger tot uiting komen. Laat uw geestelijke drijfveer en uw stoffelijke mogelijkheid steeds weer samenkomen en zo steeds weer het volgende ogenblik baren uit beide waarden. U zult dan tot de conclusie komen dat het leven intens boeiend en bevredigend kan zijn, dat je vaak enorme krachten en mogelijkheden in jezelf draagt, dat de wereld zelf je soms wijst op nieuwe geestelijke waarden, terwijl geestelijke impulsen, krachten en denkbeelden het steeds weer mogelijk maken de materie iets meer te laten beantwoorden aan je eigen beeld van harmonie. Indien u dit in de gaten houdt, zou u volgens mij goed en harmonisch leren leven.

Er bestaat geen onveranderlijke blijvende waarheid, die voor ons kenbaar is. Er bestaan voor ons uitersten, zowel verstandelijk als feitelijk. Tussen dezen uitersten speelt zich ons proces van bewustwording af. Laat ons dit dan erkennen en niet krampachtig trachten een eenzijdigheid te handhaven, maar de veelheid van het leven zoals dit bestaat voor ons erkennen en proberen te overzien, zo realistisch mogelijk, maar dan wel met een voortdurende inbreng van onze eigen persoonlijkheid en onze geestelijke kracht. Dan zal de kosmische harmonie die buiten de tijd bestaat, voor ons ook steeds meer weerspiegeld worden in de stoffelijke werkelijkheid.

Wat mijn visie is.

Indien u commentaren hebt, of nog andere punten wilt aansnijden, kunt u dit nu doen. Ook hier blijft u heerlijk rustig. Dat lijkt mij dan het geschikte ogenblik om te gaan eindigen. Dit was dan een geestelijke drie in de pan, waarbij ik getracht heb onderwerpen die op zich een te wijldropige behandeling niet verdienen daar zij dan eerder onduidelijker worden, toch voor u een kenbare gestalte te hebben gegeven.

Ik dank u voor uw aandacht.

HET EVANGELIE VAN THOMAS

Goedenavond, vrienden.

Daar het eerste deel van de avond zonder discussie is verlopen, ben ik zo vrij mij voor dit tweede deel bij u te melden. Daar het een avond is waarop u zelf de orde uitmaakt, wil ik u vragen of u een onderwerp te stellen hebt.

Reactie: Is het evangelie van Thomas misschien iets?

Antwoord: Het evangelie van Thomas bestaat in meerdere versies. Er bestaat een als apocrief erkend evangelie van Thomas, dat in de tijd van de Afrikaanse kerkvaders zelfs door een deel van de kerk als evangelie werd aanvaard. Dit evangelie is ook in de koptische kerk nog in ere.

Maar daarnaast bestaat een tweede z.g. evangelie van Thomas, dat een latere publicatie is en waarbij vermoedelijk mede geput werd uit oude geschriften, die zich bevinden in een klooster in de Sinaïwoestijn. Ook andere oude schrifturen zijn hierbij verwerkt.

Het evangelie is dus niet, zoals vaak wordt voorgegeven, in zijn geheel gevonden, maar eerder een compilatiearbeid, waarbij de eerste versie, de originele, waarschijnlijk rond 100 jaren na Jezus' geboorte tot stand kwam, terwijl deze tweede versie van veel latere oorsprong is. Deze is waarschijnlijk allereerst ontstaan in de 13e eeuw, ik weet dat het geschrift toen o.m. in Zuid-Europa heeft gecirculeerd. Daarna kwam het opnieuw en bijna ongewijzigd onder de aandacht van de mensen rond 1900.

Bij lezing van dit evangelium valt op, dat enerzijds een grote overeenkomst met de erkende evangelies bestaat, terwijl aan de andere kant meer nadruk wordt gelegd op delen van Jezus' leven, waarover men in de officiële geschriften maar heel weinig hoort. Indien u zich realiseert, dat bv. het Johannesevangelie alleen de geboorte aanstipt en dan meteen overgaat tot het openbare leven van Jezus. Lukas doet er iets meer aan, maar zegt ons in het tweede hoofdstuk alleen met enkele regels iets over het bezoek, dat Jezus op 12-jarige leeftijd aan de tempel bracht. Het Thomasevangelie blijkt hier enkele hiaten op te vullen of probeert dit althans. In de oorspronkelijke versie wordt duidelijk gemaakt, dat Jezus kennis heeft opgedaan tijdens de vlucht naar Egypte, die dus meerdere jaren in beslag schijnt te hebben genomen en vernoemt daarnaast Jezus' leven in de periode na zijn man worden tot zijn openbare leven. Hij zou in deze tijd gereisd hebben en o.m. Perzische gebieden en kloosters bezocht hebben.

De belangrijkheid van dit evangelie lijkt mij overigens niet zo bijzonder groot, zelfs indien wij dit geheel in de nu bekende versie als juist aanvaarden. Het christendom is nu eenmaal constitutioneel. De leer en vooral de praktijk van het christendom wordt ook nu nog grotendeels bepaald door de opvattingen van Paulus, die waarschijnlijk een farizeeër geweest is. Deze Saulus van Tarsus is het, die na bekering en naamsverandering de organisatie van het christendom in handen nam en de interpretatie van de evangeliums - toen nog vele - heeft bepaald. Door zijn zendbrieven geeft hij het geloof zijn vorm. Het christendom is, in overeenstemming overigens met de aanbevelingen die reeds Paulus deed, een instituut geworden, waarin levenswijsheden minder belangrijk is dan het leefsysteem en de daaruit voortvloeiende gezagsverhoudingen.

Gelukkig zijn er enkele systemen die proberen terug te grijpen op het oorspronkelijke christendom. Daarin hebben wij te maken met andere zaken dan alleen wat gelijkenissen en een lijdensverhaal, hoe belangrijk dezen op zich ook mogen zijn. Wij hebben te maken met een Jezus, die oude Esseense wijsheden openbaart, er is dus in vele gevallen geen sprake van een geheel nieuwe boodschap, maar eerder van het uitdragen van een boodschap die tot dan toe tot de inwijdingsgeheimen en regels van een bestaand genootschap behoorden. Daarnaast blijkt Jezus volgens meerdere apocriefe geschriften van vroege datum aan magie en bepaalde vormen van occultisme gedaan te hebben. Ook in het evangelie van Thomas zijn daarvoor aanwijzingen te vinden. Ik meen dat men zijn visie op Jezus door dit geschrift dan ook wel enigszins kan uitbreiden, maar dat zelfs dan de werkelijkheid van Jezus' leven en leer begraven blijft onder het instituut der christelijkheid.

Wat naar ik hoop voldoende is.

Vraag: Wilt u iets zeggen over de kracht der gedachte?

Antwoord: Wanneer wij zeggen, dat wij denken, zeggen wij in wezen dat zich in ons reeksen van processen afspelen binnen de hersenen. Dezen werken met iets, wat wij bio-elektriciteit zouden kunnen noemen. In de cellen is een doorlaatbaarheid of beperkte doorlaatbaarheid aanwezig voor stromen van zenuwkracht. Dit impliceert, dat het normale denken reeds zonder enige geestelijke bijbetekenis middels inductie iets van zijn invloed naar buiten toe laat gelden.

Nu is datgene, wat ik zenuwkracht noemde, niet de enige kracht die in het menselijke lichaam aanwezig is. Er zijn bepaalde stromingen van meer geestelijke krachten, die tezamen een vermogen hebben, dat het geheel van de zenuwkracht van meerdere mensen verre overtreft. Het denken van de hersenen kan in bepaalde omstandigheden fungeren als een soort draaggolf voor deze geestelijke krachten. Daarmee wordt dus het proces van het bewuste denken veel belangrijker.

Want een mens die lichamelijk denkt, schept daarmee een kanaal, waardoor de geestelijke krachten, die ook in hemzelf bestaan, zich kunnen ontladen in de richting van, of op het onderwerp van zijn overpeinzingen. Het zal duidelijk zijn dat wij langs geestelijke weg en met geestelijke krachten onze relatie met de wereld kunnen veranderen.

Wanneer wij de gedachtenkracht zuiver kunnen houden en dus los kunnen houden van al te zelfzuchtige impulsen, zo blijkt zelfs dat deze kracht voldoende is om situaties en toestanden op stoffelijk kenbare wijze in de wereld te wijzigen.

Daarnaast blijken gedachten ook bepaalde andere werelden te kunnen bereiken - waarbij de geestelijke kracht de hoofdrol speelt, maar de gedachte haar gerichtheid bepaalt - en daarin beantwoordende krachten en impulsen te kunnen verwerven. Hier is dus gesteld dat onzelfzuchtigheid zeer belangrijk is voor het bereiken van goede resultaten bij het hanteren van gedachtenkracht. Dit betekent echter niet, dat bij een zelfzuchtig gebruik de gedachtenkracht niet aanwezig zou zijn. Het betekent echter wel, dat zij in dergelijke gevallen zo sterk op het ik gecentreerd is, dat a. de bedoeling niet zuiver kan worden uitgestraald en b. disharmonie pleegt te ontstaan tussen het doel, waarop de gedachte gericht wordt en het eigen ik. Er ontstaat soms wel een gedeeltelijke verwezenlijking onder deze omstandigheden, maar daar de kracht mee op het ik gecentreerd zal blijven, kan juist dit vele gevaren met zich brengen.

Kort geformuleerd zou ik het volgende willen stellen: Er is een hoofdkracht. Noem deze God. Deze kracht vertakt zich a.h.w. oneindig en in elk wezen is dan ook een deel van de goddelijke kracht plus een verbinding met God aanwezig. Wanneer een mens denkt, geeft hij daardoor a.h.w. gestalte aan die goddelijke kracht, die ook in hem berust. Denkt hij aan zichzelf, dan brengt hij zijn eigen onvolmaaktheden over op alle werkingen in die kracht. Denkt de mens niet aan zichzelf en tracht hij elders een harmonie te bewerkstelligen, dan zal de waarde van de goddelijke kracht niet beperkt worden, maar het geheel van alle werkingen domineren, waarbij de gedachten allen richtend optreden. In dergelijke gevallen zal een mens dus veel meer tot stand kunnen brengen, dan door een bewust willen en denken alleen ooit mogelijk zou zijn.

In de tweede plaats stel ik: Wanneer u gedachtenkracht wilt gebruiken, is het belangrijk dat u zich zoveel mogelijk ontspant en losmaakt van de meer wereldse zaken, waarmee u zich normalerwijze omgeeft en bezighoudt. Er is verder enige concentratie nodig. Heeft men een voldoende ontspannenheid bereikt, dan bouwt men een duidelijk beeld in zich op van hetgeen men door gedachtenkracht wil bewerkstelligen. Dit beeld kan in vormen, in symbolen als bv. kleuren en zelfs in namen worden uitgedrukt. Wanneer wij dit doen en daarbij onszelf bovendien richten op een bepaalde persoonlijkheid of toestand, dan scheppen wij een brug, waardoor de krachten, die ons van uit het goddelijke kunnen bereiken, a.h.w. gericht daaraan worden overgedragen.

In de derde plaats: gedachtenkracht kan gebruikt worden om geestelijke dingen tot stand te brengen, zij kan daarnaast gebruikt worden om stoffelijke veranderingen te bereiken. Wanneer wij bv. zo willen genezen, zullen wij onder meer rekening moeten houden met de persoon, tot wie wij ons richten. Wij moeten deze kennen, een inductiemiddel hebben om de afstemming te bereiken, dan wel een uitgewerkte horoscoop van die persoon kennen, waardoor wij een voldoende inzicht krijgen in bepaalde kosmische relaties, zoals zij binnen deze persoon in de stof tot uiting zullen komen. Dan dragen wij de kracht over in de zin van genezing. Tijdens een algemene gedachtenoverdracht op deze basis zal men zijn aandacht maar zelden op bepaalde delen van een lichaam richten, omdat daarmee fouten en vergissingen mogelijk zijn. Wij proberen eenvoudig de lichtende kracht, geladen met de tendens tot genezen, uit te zenden. Het wonderlijke hierbij is, dat de materie daarop zal responderen en zelfs wanneer de patiënt niet op de hoogte is van de uitstraling, maar alleen maar receptief op onbewust vlak was, toch genezingsprocessen zich beginnen te versnellen en verbeteringen in het lichaam op vaak zeer korte termijn voor eenieder merkbaar kunnen worden.

Ik heb hier een drietal eenvoudige beelden gegeven, maar gedachtenkracht omvat meer. Wanneer wij bv. mensen samen zien komen in plaatsen als Lourdes en Fatima en andere samenkomsten van vergelijkbare omvang, terwijl het beeld van goddelijke genezing een rol speelt, zo zal het geheel van de kracht van de mensen ongeveer gelijk denken - massasuggestie speelt een rol - en zo hun eigen krachten en delen van de goddelijke kracht, die in hen is, als een soort scherm over de bijeenkomst projecteren. Daar, waar de sterkste behoefte is aan deze kracht en ontvankelijkheid aanwezig is, kunnen dan hierdoor genezingen plaatsvinden. Dus ook bij niet bewust op een bepaalde genezing gerichte gedachten kan soms gedachtenkracht een genezende werking hebben. Overigens kan deze invloed inwerken op de lichamelijke toestand van aanwezigen, maar evengoed zich beperken tot het wijzigen van de geestelijke en mentale toestand van dergelijke personen.

Gedachtenkracht is dus eigenlijk een soort heilsmiddel voor de mens. Wanneer wij bidden, kan dit gebed vaak een vorm van concentratie zijn. Ons gebed is een erkenning van de goddelijke macht en daarnaast mogelijk een uitdrukking van de behoefte tot harmonie met deze macht, zowel als iets in onze eigen wereld, dan is de kans groot, dat ook zo een perfecte overdracht van deze levende kracht door onze persoon tot stand komt. In deze gevallen zal de meer horizontale benadering van de gedachtenkracht echter in zeer hoge mate mede aangevuld en bepaald worden door de verticale werking van de geestelijke bereiking. In dergelijke gevallen zal dan ook vaak een zeer grote geestelijke kracht middels ons worden ontladen, die niet tot onze eigen potentie behoort.

Er is over gedachtenkracht nog veel te zeggen, maar ik meende de voornaamste punten reeds te hebben aangestipt. Elke mens die denkt, straalt uit. Deze uitstraling wordt slechts zelden door anderen bewust opgevangen, maar zelfs de woorden, die u denkt, uw besef, draagt u deels over aan anderen. Gedachtenkracht kan zich dan ook manifesteren als telepathie, waarbij het mogelijk is boodschappen zonder enig tijdsverlies over grote afstanden over te brengen. Gedachtenkracht kan verder gebruikt worden om astrale materie en delen van eigen lagere voertuigen zodanig te versmelten, dat hierdoor een verplaatsen van stoffelijke voorwerpen mogelijk wordt. Telekinese kan ook het gevolg zijn van een best gebruik van gedachtenkracht. Maar elk mens gebruikt gedachtenkracht, ook al is men zich daarvan niet bewust. Want men beïnvloedt dan zijn omgeving mogelijk niet willens en is zich niet van zichzelf bewust, maar de krachten werken wel, zij het ongecontroleerd.

Degene, die gedachtenkracht wil ontwikkelen, moet ik dan ook aanraden regelmatig voor zich na te gaan, wat men op een dag zoal heeft gedaan en, zo dit even mogelijk is, zich ook afvragen waarom. Het gaat om een begrijpen, wat volgens de eigen instelling goed en minder goed was. Op deze wijze bouwt men zich een beeld van zichzelf op, kan men eigen harmonieën duidelijker herkennen en beleven en zal men ook in staat zijn gedachten juister te richten en de hogere krachten die door het ik werken, daarnaast de mogelijkheid kunnen bieden dit beter en minder geremd te doen.

Is dit voldoende?

Vraag: Er gaat dus geen gedachte verloren?

Antwoord: Er gaat in deze kosmos niets werkelijk verloren. Deze gehele kosmos is één samenhang, waarin de energie voortdurend van vorm verandert, zodra zij buiten het bereik van de direct beleefde goddelijkheid komt. Laat ons het zo eenvoudig mogelijk stellen: God is een dimensie, die alle, ook onze, dimensies omvat, maar die wij eenvoudigheidshalve als buiten ons bestaande willen voorstellen. Dan is God een Kernpunt, een gedachte, die wij niet kunnen definiëren. Van deze gedachte gaat een golving uit - men noemt dit wel eens een vibratie van licht - die het gebied van de volmaaktheid omtekent. Maar die volmaaktheid is, althans voor ons, ergens begrensd. Waar de begrenzing begint en de goddelijke vibratie in zijn volledigheid niet beleefbaar is, ontstaat een soort doorschijnende wand, een soort projectie, waardoor de goddelijke energie naar voor ons meer kenbare werelden gebroken geprojecteerd wordt. Deze breking vindt plaats naar men zegt in oertypen.

Maar al is dit een vereenvoudiging, zo kunnen wij toch zeggen dat verschillende werelden en typen van leven het gevolg zijn van die breking. Men noemt het effect, dat deze breking teweeg schijnt te brengen, wel eens de maagd.

Nu zit de zaak ongeveer als volgt in elkaar: Deze gebroken goddelijke energie is datgene, wat ook in uw wereld alle verschijnselen in stand houdt, mogelijk maakt en bevordert. Wanneer er een daad of gedachte is, is dit een verandering in die energie, maar deze blijft ergens deel van de oorsprong, het goddelijk vibrerende veld. De energie zal dan ook altijd weer functioneel optreden in de weerspiegeling, hetzij terugkeren tot de maagd, de begrenzing, van waaruit zij meestal weer in de werelden en sferen, die wij kennen, terug zal keren. Ofschoon zij evenzeer door de maagd tot de bron zal kunnen weerkeren. Indien u dus zegt dat er geen gedachte verloren gaat, drukt u zich niet volledig genoeg uit. Er gaat in wezen niets verloren. Datgene wat ons het meest nutteloze schijnt en datgene wat ons het Hoogste toeschijnt, is één en hetzelfde zover het de energie betreft. Want alles kan in andere vormen van energie worden omgezet, alles keert eens terug tot zijn bron en wordt van daaruit mogelijk weer geactiveerd. De vormen veranderen, maar het wezenlijke, de goddelijke kracht in al zijn aspecten, blijft behouden.

Daarin ligt voor ons een zekere troost. Wij denken zo vaak, dat veel van ons streven en denken nutteloos is. Maar ergens heeft het altijd betekenis. Niets wat wij zijn of doen, is betekenisloos. Niets wat in deze wereld, deze kosmos bestaat, is betekenisloos of nutteloos. Alle dingen in deze goddelijke kracht leven daaruit, vinden daarin hun werkelijk bestaan en hun bron. De uiterlijke vormen mogen veranderen, maar eerst wanneer wij zelf de energie, die in ons leeft, kennen als deel van de goddelijke vibratie, bestaat voor ons ook de mogelijkheid, dat het brekingseffect zich langzaam maar zeker verandert in een absorptie-effect, waardoor wij, althans de kracht, die wij zijn en alles wat wij inhouden, dan deel wordt van deze goddelijke werkelijkheid, het goddelijke veld, waarin alles begint en waarin alle uiting en wezen is vastgelegd.

Ik hoop, dat ik dit nu eenvoudig en toch duidelijk genoeg geformuleerd heb, want het is natuurlijk moeilijke materie. Ik zal overgaan tot het slotwoord.

SLOTWOORD

In de knop verborgen lijkt zij niet, maar als zij zich ontplooit, en in haar vele blaadren toont, het ritme van oneindigheid, beheerst de roos niet slechts de schoonheid van het zijn, maar is zij symbool van de beheersing van de tijd.

Wanneer wij in de zomer dromen van zinding over het warme land, zo kan de roos soms tot ons komen, als teken van een vaderland, dat achter horizonen ons bestaat, die wij nog niet erkennen.

Soms dromen wij in werelden, geschapen uit de fantasie van een eeuwige melodie, die ons beroert, van een eeuwigheid die ons tot eeuwigheden voert.

Soms dromen wij van een band die heel het Al tezamen houdt, en wel vertrouwd ons voert tot het vaderland, waarin wij allen eens geboren zijn.

Dan komt weer de pijn van het dagelijks bestaan, dan breekt de illusie en menen wij dat waan ons heeft beheerst. Maar in ons leeft een kracht, een macht die heel het Al omvat, waarin het ik de ware liefde kent, het ik zich tot de kosmos wendt, daar waar het ik in wezen bouwt aan een begrip voor vreemde kracht, in naam ons zo vertrouwd.

Daar bloeit de roos in eeuwigheid, daar vindt de mens zijn God, daar, bij het einde van de tijd verklaart zich alle lot.

Daar leeft een mens de werkelijkheid, en is het mensheid zijn een waan, toch blijft het bloeien van de roos een teken van oneindigheid, als enig waardevolle en buiten tijd, nog voor ons besef bestaan.

Goedenavond.

d.d. 22 juni 1973

N.b.

Laatste bijeenkomst voor de vakantie vindt plaats op vrijdag 13 juli. De eerste stem daarna verschijnt rond 20 augustus a.s.